

אנה

בזמן האחרון נמאס לי חברי. עד היום איני יכולה לדעת אם הסכסוך היה מבוים, או שזה קרה סתם. ידעתי זה דבר שאוכל את האדם ואת החיים, אבל בכל זאת אני אשה ואני קנאית, ולכן כשהופיעה בי 13 לחודש לפנות ערב צעירה בביתי ושאלה על חברי, שאלתי אותה מי היא והיא אמרה שהיא יודיה שלו.

אבל זאת לא היתה רק הקינאה שהביאה אותי למחשבה לגמור אתי. הגעתי למסקנה שהעובדה ברחוב תגמור או בבית המשוגעים או בבית הסוהר, אין שום אפשרות אחרת. זה מכיוון שהרשימות של האנשים, הבאים לבקר אצלך, מביאות אותך להרגשה שאינך בן אדם אלא סחורה. הרשימות הסכסוכאליות של האנשים שנהגו לבוא אלי הן משונות מאוד. רובם הגדול לא היו נורמאליים, ואלה היו רחוקים אנשי ההיי לייף, מהחברה הגבוהה, ואילו הרגשה של לך שכאת נכנסת לתיאטרון או לקולנוע ורואה את האדם הזה יושב עם אשתו? לפעמים הייתי מסתכלת נכשם היפהפיות ומנסה, ללא תועלת, להבין מה הוא מוצא בי שאינו מוצא באשתו?

ואני מגיעה למסקנה שאצל אשתו הוא מרגיש סגור ואינו יכול להשתחרר מכל המעצורים שיש לו. אצלי הוא מרגיש נוח, כי הוא משלם עבורי הכל. בין האנשים האלה היו יודים של ממש, שהייתי נפגשת איתם בקביעות, כמו שילדה צעירה נפגשת עם חבר. אחרים מהם היו נותנים לי שושנים, או שוקולד, או גרבי יליון. הם שכחו שפגשו אותי כפעם הראשונה ברחוב כ"ה ירודה. לא היה דיסטאנץ. גם המחיר לא היה קבוע. לפעמים קיבלתי סכומים הרבה יותר גדולים מהמקובל. בדרך כלל הייתי יוצאת בשמונה בערב לרחוב בן יהודה וגומרת בשעה אחת עשרה וחצי. הייתי יוצאת מערב כזה גם סכום של 100-70 לירות. אבל מעולם לא היה לי ביד זכום רציני. לא גיהצתי את הכסף, ולא שמתי אותו מתחת למרצפות. לא רק אני כזאת, אלא גם כל הבחורות האחרות. זלק מתן לוקחות סמים משכרים ומשלמות בשבילם הון. נהרות מבובות את הכסף בכארים או בבתי-מלון, כיון שאין להן דירות משלהן. וכשאחת מתן נכנסת להריון, אין לה אפילו כסף להפלה, והיא צריכה להתחנן לפני חברות שיעורו לה.

אני לא יצאתי אף פעם עם הבחורות הללו. אבל השי נדלתי לחיות אתן בשלום. אצל חלק מתן, הבחורים שלהן מוציאים את הכסף בקלפים, סכומים שמסתכמים במאות אלפי לירות. הגורל שלי היה שהכסף שלי הלך בקלובים. המשטרה מבקרת לעתים קרובות בקלובים האלה, אבל לא רואה לאנשים שום דבר. את הבחור שלי הכירו טוב מאד. כך אף פעם לא שאלו אותי מאין יש לו כסף. הם היו מרוצים שהוא לפחות לא גונב אותו. זה היה מספיק שביטלם. אבל זה לא היה מספיק בשבילי. יום אחד זה נמאס.

אחרי לילה כזה של משחקים הייתי נשאת בלי כסף. ידעתי חזרת הביתה באור הבוקר, בלי לירה בכיס. הייתי בולה להרים את הטלפון, לצלצל לאחד מהם ולספר ששני רדתי בלי כסף. אז תמיד נמצא אחד ששלח לי, או שאמר לי לכו ולקחת.

★ ★ ★

פגישה בכנייהודה

אחד מהם היה אדם שידעתי שהוא ידאג לי תמיד. הכרתי אותו לפני שנתיים. ערב אחד, בביתו של שנתיים, פגשתי אדם. לעולם לא גיגשתי אל אדם ברחוב ביזמתי שלי. תמיד היו הם גיגשים אלי. הם היו שואלים: כמה זה עולה? האם את נויה? כמה זמן? הייתי עונה: שנה שלמה. באותו ערב, לפני שנתיים, פגשתי את האיש הזה, שעשה לי רושם טוב. השתדלתי לבחור את האנשים. לא הלכתי כי שם שלא רציתי, מי שלא מצא חן בעיני הייתי אומרת זה עולה הרבה מאוד, או שאין לי חדר, או שאני עסוקה. הוא ניגש אלי, שאל אם אני פנויה. אמרתי שאני כולי ישונה. שאל אותי אם יש לי מקום. לקחתי אותו לחדר לי, בקירבת רחוב בן יהודה.

בילינו כמה דקות. הרגשתי שהוא זקוק לקצת חום שחצר לי, וזה נתתי לו. מאז בא עוד פעמיים שלושי, באותה עצה בין תשע לעשר. עד שערב אחד אמר לי שהוא מעדיף גוש אותי ביום. כך הוא מרגיש יותר טוב, יש לו יותר יפשו, ויש לו הרגשה אחרת. הייתי הפגישה הללו היו מאז היום הראשון והתמישי שבו, בין 2-3 אסיריהההריים. כל פעם היה מביא לי וקולד, מרציפן וסיגריות דובק 10. כשנסע באוגוסט בשנה עברה לחוץ לארץ עם אשתו, הביא לי מחרות יפה. הוא נג שאתהלך בנעלי-בית. אסר עלי ללכת יחפה, כוי שלא תקרי. פעמים הביא לי אפילו בעצמו נעלי-בית אדומות. א ממש אהב אותי.

חוש האשה שלי אמר לי את זה. הוא היה ממליץ לי יורה סרטים ללכת, והביא לי פעם כרטיסים לפיקולי.

נעלה

70, פעם 100, ופעם 30 או 300 לירות. הרבה פעמים חזרתי הביתה ומצאתי מעטפה עם כמה עשרות לירות. ידעתי שזה ממנו. פעם שם לי עשר לירות עם פיתקה. אני בא מחר, וגנבו לי את זה מתוך התיבה.

★ ★ ★

אתנן בצ'ק בנקאי

מילים לא ידעו שאני קשורה עם גבר אחר. מכולם שמרתי את העובדה שמאחורי עומד גבר, המנצל את כל הכסף הזה.

בזמן האחרון שיניתי את היחס שלי אליו. באמצע חודש מרס, בערך, הרגשתי שהוא כבר לא נותן לי כספים כמו שהיה נותן לי עד אז. החלטתי לנתק את היחסים איתו. רמזתי לו על כך שאני לא יכולה לנשום, ושאיך לי כסף, ואני לא מסתדרת. בסוף מרס, בפגישה אחת שהיתה לי איתו, לא חיכיתי לו בבית. במקומי היה הבחור שלי בבית.

אחר כך נודע לי מהבחור שלי שהוא הופיע לפגישה ושאל עלי. הבחור שלי ענה לו שאינני. עד אז הוא הכיר את הבחור שלי רק מראייה. הוא פגש אותנו ברחוב, או בקולנוע. החבר אמר לו שהוא לא יודע מתי אהיה בבית. הוא מסר לחבר שלי מעטפה בשבילי, שימסור לי אותה. הבחור שלי ידע שאני נמצאת במספרה. הוא הביא לי את המעטפה לשם. כשפתחתי את המעטפה, מצאתי בה צ'ק בנקאי על סך של חמש מאות לירות. הצ'ק היה כתוב על שמי. פרעתי אותו באותו יום, והכסף התאדה אחת שתיים. ידעתי מיד ממי זה בא.

לפנות ערב הוא נכנס אלי הביתה. לא רציתי לראות אותו. אבל קיבלתי אותו. ישבתי איתו. שוחחנו והודיתי לו מאוד על הצ'ק. אמרתי שהייתי מאוד זקוקה לכסף. זאת היתה תחילת הסוף שלו. פשיטת-הרגל שלו. לא פעם הוא אמר לי שקשה לפרנס שתי משפחות, והסוף יהיה שהוא יעשה פשיטת-רגל.

אמרתי לו שלא ידאג, כי אני אעזור לו. הייתי מוכרחה להגיד לו איזו מילה טובה. בימים הבאים בא להתלונן שהמצב הכספי אצלו קשה. אשתו היתה צריכה לנסוע לחוץ-לארץ לחופשה, ובמקום כסף מוזמן נתן לי לפעמים צ'קים על סכומים שונים. מעולם לא סכום עגול, אלא סכומים עם אגורות בסוף. הוא ביקש תמיד שלא אפרע את הצ'ק בבנק אלא אכניס אותו

היא: לולה הישראלית

הוא אפילו כתב על הפתק בכתב ידו שלא צריך לשלם בשביל הילד (יש לי ילד קטן).

★ ★ ★

”זה היה כמו רומאן...”

בדרך כלל הוא היה נמצא אצלי לא יותר משעה. במשך הזמן הזה הוא היה קורא לי עתונים. במיוחד דברים שנגעו לעבודה שלי. על סריקות של המשטרה, והיחס של המשטרה כלפי הבחורות שנעצרו. הוא ביקש ממני להיזהר. היינו משוחחים גם על מאמרים רציניים שהופיעו בעתון. הוא היה מסביר לי, התפלא שאינני קוראת עברית ושככל זאת הייתי יכולה לשוחח איתו על כל ענין.

לפני הבחירות שוחחנו הרבה על פוליטיקה. אמרתי שאינני יודעת במי לבחור. הבנתי שהוא ציוני כללי. הוא ניסה לשכנע אותי שאצביע בעד הציונים הכלליים.

אני מוכרחה להגיד את האמת שאהבתי לשוחח איתו. הוא יכול היה לשבת לידי חצי שעה. לדבר ורק ללסוף את ידו. אף פעם לא נגעתי בשאלת החיים האינטימיים שלו. רק פעם שאלתי אותו אם הוא אוהב ילדים, ואם יש לו ילדים. הוא ענה שאין לו ילדים, והגעתי גם למסקנה שהוא אינו אוהב ילדים.

לא היה איכפת לי כמה פעמים אפגש איתו בשבוע, פעם או פעמיים. כי הכסף שקיבלתי ממנו היה בטוח. כמו משכורת חדשית. שלוש מאות או ארבע מאות לירות. הכסף לא היה אף פעם ביחס לשעות שהיה מבלה אצלי, כי בינינו היתה ידועת כמו רומאן. על אהבה לא דיברנו מעולם, אבל אני יודעת שהוא מאוד חיבב אותי, כיון שבערבים, כשהיה לו פנאי, הוא היה עובר רק לראות אותי וכשלא הרגשתי לפעמים טוב, הוא דאג לי כמו אדם קרוב. הייתי מלאה סבלנות כלפיו. הוא אדם בעל השכלה, והיה נעים לשבת ולשוחח איתו. אהבתי להתיעץ איתו ולנהוג לפי הצעותיו. כאמור, הביאו אותנו היחסים בינינו לידי זה שכבר לא הייתי בשבילו אדם עם מחיר קבוע. (בדרך כלל רבע שעה זה אצלי 15 לירות והצ'ק שעה זה 25 לירות.) הוא היה שואל אותי: מה המצב הפיננסי אצלך? הייתי תמיד אומרת לו: זיפתי. את השעון שעל ידי התבאתי, ואמרתי לו שהשעון בבית-עבוס. הוא נתן לי פעם 50, פעם

השבוע הופיעה בעמודים הראשונים של המשטרה. נאמר בה כי אדם בשם חיים מייזן שום כחב של הוצאות. סכומים, אותם שילם משטרה, כדמי-עמילות עבור פוליסות של ב אין זה רגיל כי אדם משלם אתנן לפרוצה המדובר בגבר בגיל העמידה, השייך לאחת בעיר. אולם היה זה רק פרט בלתי-רגיל א עלילת הסרט, המלאך הכחול. אלא שהמלא חינה חיצונית למרלנה דיטריך. לולה היע מויות המעניינות ביותר בהווי זה, אשה ממ הופעה מיוחדת במינה, החיה בחברת גבר בתיקי משטרת-ישראל. אולם הפרט החשוב ביותר של כל הפרשה טמון בפיסקה אחת של הודעת המשטרה. נית, שהביאה לגילוי הפרשה, צולם מייזן שאר הבאים והיוצאים מאותו בית. היתה זאת הודעה המעוררת שאלה נוקבה סוקה לבדה, שלא בחברת יצאנית נוספת, נית כזאת, אף הוא אינו מפר את החוק בשום שביקרו את לולה הבלונדית? מתקבל הרושם הברור כי המשטרה אוספת הפרת זזק — וכי אוסף של תמונות מרשעוה קשורים בעבודת המשטרה הפלילית, נמצא בעמודים אלה מתפרסם בפעם הראשונה הראשית. אין זה רק מיסמך אנושי מזעזע. זה